

Jézus (ismét) megjövendöli a halálát, és ezzel sokakat megbotránkoztat. Többen ott is hagyják, lényegében csak a tizenkettő marad vele. Meg is kérdezi tőlük, hogy ők hisznek-e neki, vagy inkább elmennek. Simon Péter rögtön megnyugtatja Jézust, hogy hisznek neki és nincs is hová menniük. („*Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.*” (Jn 6,68-69)

Azt gondolom, elég tanulságos Péter története: a mai igeszakaszban bizonytságot tesz, hogy Jézust követi és hisz benne is, meg az Atyában is. Tudjuk, hogy mindezek ellenére annyira megviselik Jézus halálakor az események, hogy félelmében megtagadja. Jézus feltámadása után arra kéri Pétert, hogy legeltesse az ő bányait, ill. őrizze és legeltesse az ő juhait. Majd Péterből később apostol lesz, aki tanít, térít, és Jézus nevében gyógyít, feltámaszt.

Ez a történet azt jelenti számomra, hogy ha valakit tiszta szíveből, feltétel nélkül szeretek és mindig törekszem a jóra, akkor az esetleges botlásaim és bűneim bocsánatot nyer(het)nek, és akár tiszta lappal is továbbmehetek. Bármit teszek, nagyon szeret engem a másik (az Isten, a férjem, a testvérem, a barátom). Hihetetlenül megnyugtat és felszabadít ez a gondolat.

Ezek szerint nincs is más dolgunk, csak nagyon-nagyon szeretni a körülöttünk lévőket, és hinni abban, hogy jó az, amit (Jézus nevében) teszünk.

Orbánné Bajnok Zsuzsanna, Budapest